

Гуцульські коні

Ганна Дудка

Коні пахли яблуками й сіном,
Квітами сухими з полонини.
Мряка тихо ряднами осінніми
Укривала їм лискучі спини.
Не арабські скакуни блискучі,
Не помчать шалено, мов мустанги,
Та здолають і найвищі кручі,
І не будуть рватися зі стайні.
Будуть поруч – поміччю гуцулів,
Будуть підставляти дужу спину.
Лиш на полонині погарцюють –
Їхня воля – там, де є людина.
І якщо у комусь є порода,
Той не зрадить предків – то напевне!
Дивовижна матінка-природа:
В неї місце кожному відведене.
І комусь – це скачки й нагороди,
А комусь – це плуг чи, може, бричка.
Бродять коні, п'ють солодку воду

З чистого грайливого потічка.

В коней вуха завжди насторожі.

Добрі очі, темні, як маслини.

Наші долі сплетені і схожі.

Є, мабуть, порода і в людини.